

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 175/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], proti uzneseniam Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 28K/2/2004-1242 zo 7. februára 2023 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obo/3/2023 z 18. septembra 2023 a upovedomeniu Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky z 10. januára 2024 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami všeobecných súdov o jej odmene ako správkyne konkurznej podstaty a upovedomením generálnej prokuratúry o vybavení jej podnetu na podanie dovolania generálnym prokurátorom proti týmto uzneseniam všeobecných súdov.

II.

2. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajského súdu bola schválená správa o speňažení majetku úpadcu, ktorý zomrel počas konkurzného konania. Speňažením boli dosiahnuté príjmy 3 726,85 eur, hoci do konkurznej podstaty bola spísaná aj nehnuteľnosť v hodnote 713 000 eur, ktorá však nebola speňažená, keďže sa o ňu stále viedol súdny spor. Preto bola sťažovateľke ako správkyňi konkurznej podstaty priznaná odmena len 894,58 eur.

3. Proti tomu podala sťažovateľka odvolanie. Namietla nesprávnosť vyčíslenia odmeny. Bola toho názoru, že odmena nemala byť určená len zo speňaženého majetku, ale aj z hodnoty nehnuteľnosti, ktorú zabezpečila na uspokojenie veriteľov a po smrti úpadcu pre jeho dedičov. Podľa sťažovateľky jej odmena mala predstavovať 41 000 eur, keď mal byť analogicky použitý § 9

vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), podľa ktorého ak v konkurznom konaní bolo činných niekoľko správco, patrí každému z nich podiel konkurznej odmeny zodpovedajúci rozsahu a dĺžke doby jeho činnosti.

4. Ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyššieho súdu z 18. septembra 2023 bolo uznesenie krajského súdu potvrdené. Najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd určil odmenu správne. Nebol dôvod na použitie § 9 vyhlášky, ktorý sa vzťahuje len na konanie, v ktorom bolo činných viacero správco. Doplnil, že spísanie majetku do konkurznej podstaty nezakladá to, aby odmena bola určená z iného ako speňaženého majetku. Na tom nič nemení ani to, že sťažovateľka po smrti úpadcu nemohla pokračovať v speňažovaní nehnuteľnosti, čomu bránilo prebiehajúce súdne konanie.

5. Na uznesenie najvyššieho súdu sťažovateľka reagovala 14. decembra 2023 podnetom na podanie dovolania generálneho prokurátora, ktorý bol vybavený ústavnou sťažnosťou namietaným upovedomením generálnej prokuratúry z 10. januára 2024. V upovedomení generálna prokuratúra vychádzala z toho, že dovolaním generálneho prokurátora sa možno pokúsiť napraviť len závažné pochybenia, čo v prípade sťažovateľky nie je dané, keďže všeobecné súdy posúdili otázku určenia jej odmeny správne.

III.

6. Podľa sťažovateľky k porušeniu jej ústavných práv došlo tým, že všeobecné súdy opomenuli v jej osobitom prípade dotvoriť nedokonané právo tak, aby jej bola priznaná spravodlivá odmena, ktorá by zodpovedala práci, ktorú vykonala. V nadväznosti na to vykladá ustanovenia vyhlášky, z ktorých dospieva k záveru, že odmena mala byť určená aj z hodnoty nespeňaženej nehnuteľnosti. Sťažovateľka argumentuje i tým, že podľa novej právnej úpravy by k takému nespravodlivému následku nemohlo dôjsť. Zdôrazňuje, že správkyňou majetku úpadcu bola 18 rokov a úpadca jej neposkytoval žiadnu súčinnosť. Preto priznaná odmena zodpovedá tomu, ako by robila zadarmo.

IV.

7. Proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu krajského súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodnúť o porušení ústavných práv sťažovateľky uznesením krajského súdu. Preto bola ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu krajského súdu pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) odmietnutá.

8. Ústavnou sťažnosťou namietané uznesenie najvyššieho súdu bolo sťažovateľke doručené najneskôr 14. decembra 2023, keď podala podnet, aby generálny prokurátor proti nemu podal dovolanie. Najneskôr v tento deň na základe § 62 zákona o ústavnom súde použiteľného § 121 ods. 3 Civilného sporového poriadku začala sťažovateľke plynúť dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti podľa § 124 zákona o ústavnom súde, ktorá podľa § 121 ods. 3 Civilného sporového poriadku uplynula 14. februára 2024. Ústavná sťažnosť proti uzneseniu najvyššieho súdu bola podaná oneskorene 10. marca 2024, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. f)

zákona o ústavnom súde odmietnutá. Na tomto závere nemení nič ani posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde, podľa ktorej ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vo veci sťažovateľky mimoriadny opravný prostriedok podaný nebol a podnet na podanie dovolania generálneho prokurátora takýmto mimoriadnym opravným prostriedkom nie je (obdobne nález sp. zn. IV. ÚS 537/2022, bod 26).

9. Vo vzťahu k upovedomeniu generálnej prokuratúry ústavná sťažnosť neobsahuje žiadnu osobitnú argumentáciu. Upovedomenie generálnej prokuratúry je v ústavnej sťažnosti uchopené len ako argument na to, že ústavná sťažnosť nie je podaná oneskorene. Ústavná sťažnosť sťažovateľky v rozsahu proti upovedomeniu generálnej prokuratúry v rozpore s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde neobsahuje konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľky dôjsť k porušeniu jej ústavných práv týmto upovedomením. Ústavná sťažnosť tak v tomto rozsahu nemá náležitosti ustanovené zákonom, a preto bola v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2024

Robert Šorl
predseda senátu